

Arrest

nr. 175 334 van 26 september 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Amerikaanse nationaliteit te zijn, op 25 april 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 april 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 juni 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. ENGELIN, die loco advocaat N. WOUTERS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. BOUMAHDJ, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 april 2016 wordt aan de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding uitgereikt. Dit is de eerste bestreden beslissing die luidt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer

naam: H.
voornaam: E.
geboortedatum: 22.09.1957
geboorteplaats:
nationaliteit: Verenigde Staten van Amerika

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 2° de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

Artikel 74/14:

☐ artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

*Betrokkene verblijft reeds sedert op 04/03/2013 op het grondgebied van de Schengenstaten.
Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres*

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², om de volgende reden :

Betrokkene is niet vrijwillig vertrokken voor het vervallen van zijn toestemming.

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied sinds 04/03/2013. Betrokkene respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

De betrokkene moet opgesloten worden want er bestaat een risico op onderduiken:

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Verenigde Staten van Amerika

De betrokkene moet opgesloten worden want er bestaat een risico op onderduiken:

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken."

De schorsing die bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt gevorderd door de verzoeker wordt bij arrest nummer 166 068 door de Raad op 20 april 2016 afgewezen.

Verzoeker wordt op 30 april 2016 gerepatrieerd.

Op 8 april wordt verzoeker een inreisverbod voor twee jaren opgelegd. Dit is de tweede bestreden beslissing die luidt:

"INREISVERBOD

Aan de heer

naam: H.

voornaam: E.

geboortedatum: 22.09.1957

geboorteplaats:

nationaliteit: Verenigde Staten van Amerika

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 08/04/2016 gaat gepaard met dit inreisverbod. / Aan de betrokkene werd een beslissing tot verwijdering betekend op(2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

☐ *2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

De betrokkene moet opgesloten worden want er bestaat een risico op onderduiken:

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres

Het is daarom dat een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

x voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of

☐ *een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd*

De betrokkene moet opgesloten worden want er bestaat een risico op onderduiken:

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres

Het is daarom dat een inreisverbod van 2 jaar wordt opgelegd."

2. Over de ontvankelijkheid wat het beroep betreft gericht tegen de eerste bestreden beslissing

2.1. De verwerende partij werpt in haar nota de exceptie van onontvankelijkheid op wat het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing betreft, als volgt geformuleerd:

“Verwerende partij heeft de eer de exceptie van onontvankelijkheid op te werpen, voor zover huidig annulatieberoep gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13septies).

Verzoeker vecht een beslissingsmaatregel aan waarvan de eventuele nietigverklaring geen gevolgen zal hebben op zijn verblijfstoestand.

Overeenkomstig artikel 39/56 van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang. Uit de vaste rechtspraak van de Raad van State (zie o.a. R.v.St., nr. 46.816 van 31 maart 1994) blijkt dat het belang actueel dient te zijn en dus voorhanden moet zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep, als op het tijdstip dat de Raad uitspraak dient te doen. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 30 april 2016 naar de Verenigde Staten werd gerepatriëerd.

Verzoeker heeft geen belang bij de huidige procedure voor zover zij gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13septies). “.

2.2. Aangezien de verzoekende partij op 30 april 2016 het Belgisch grondgebied heeft verlaten, heeft het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten uitvoering gekregen en is het uit het rechtsverkeer verdwenen. De verzoekende partij bevestigt hetgeen ter terechtzitting door de Raad wordt opgemerkt. Zij erkent dat de bestreden beslissing werd uitgevoerd en dat het beroep zonder voorwerp is geworden.

De Raad is van oordeel dat het beroep zonder voorwerp is geworden en dat de vraag naar het belang van de verzoekende partij zich dan ook niet meer opdringt.

2.3. Het beroep is in de hierboven beschreven mate onontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep gericht tegen de tweede bestreden beslissing

3.1. Het eerste middel luidt ten dele:

“Eerste Middel :

Schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet

Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 houdende uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen

Schending van de artikelen 6, 8 en 13 van het Europees Verdrag van de Rechten van de mens

Schending van de zorgvuldigheidsplicht, van de materiële motiveringsplicht en van het evenredigheidsbeginsel en het proportionnaliteitsbeginsel.

Schending van het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, met name het algemeen rechtsbeginsel van de zorgvuldigheid.

Schending van het zorgvuldigheids-, evenredigheids- en redelijkheidsbeginsel. Schending van de rechten van verdediging

Machtsoverschrijding en machtsafwendin. Manifeste appreciatiefout, schending van de materiële motiveringsplicht.

Schending van de hoorplicht en de rechten van verdediging

Schending van het Nederlands-Amerikaans Vriendschapsverdrag van 1956, meer bepaald artikel II

Artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Art. 74/11.^[1] § 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

[² De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht

indien

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden; 2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.² De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Artikel 74/11, §1, tweede lid stelt dat een inreisverbod van maximum drie jaar opgelegd kan worden.

Artikel 74/11 voorziet immers maar in de mogelijkheid voor de verwerende partij om een inreisverbod op te leggen en geenszins in een verplichting voor verwerende partij om dit effectief (en ten allen tijde) te doen.

Door louter te verwijzen naar deze wettelijke mogelijkheid verduidelijkt de verwerende partij dan ook geenszins waarom zij een dergelijke maatregel met een dergelijke ernstige impact meent te moeten nemen.

In die zin maakt de bestreden beslissing geenszins duidelijk dat zij rekening houdt met de specifieke omstandigheden eigen aan het dossier van verzoekende partij. Door de nabijheid van de familie louter te vermelden, zonder er verder rekening mee te houden, toont verwerende partij geenszins aan dat zij bij het opleggen van de duur van het inreisverbod rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden.

In die zin schendt de bestreden beslissing alvast het artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet alsook de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991.

(...)

De verwijzing naar artikel 74/11 §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet is dan ook verkeerd.

De beslissing gaat gepaard met een inreisverbod van twee jaar. Waarom direct gekozen wordt voor de 2 jaar, wordt geenszins verduidelijkt.

(...)

Dat bovendien vastgesteld dient te worden dat als dit verslag van 8/4/2016 al voor een respect van het hoorrecht van verzoeker zou kunnen doorgaan, quod non, duidelijk blijkt dat dit verslag zich beperkt tot het stellen van een aantal typevragen.

Dat met name voor wat betreft de vragen naar echtgenote, levensgezellin, familie, kinderen, de vraag ENKEL gesteld wordt of verzoeker deze IN BELGIE heeft.

Dat in casu de Belgische Staat wist, nu verzoeker dit aangegeven had sedert 8/4 dat hij slechts op 8/4 in België aankwam, met de trein vanuit Nederland naar Brussel, om de eurostar naar Londen te nemen.

Dat het dan ook niet opgaat te stellen dat verzoeker geen melding zou gemaakt hebben van zijn levensgezelling in Nederland, nu de vraag zich beperkte naar een partner IN BELGIE.

Dat in datzelfde verslag blijkt dat hem NIET gevraagd werd naar redenen waarom hij in Europa wenste te blijven, doch enkel naar diegenen waarom hij niet naar de VS wenste te gaan.

Dat dit twee verschillende vragen zijn, die twee verschillende zaken viseren.

Dat verzoeker bovendien melding maakte van zijn problemen in de VS: doodsb bedreigingen, frauduleuze rechtsprocedure, het feit dat hij er gedrogeerd werd en dat men hem valselijk wenste te beschuldigen.

Dat deze niet afgewogen werden bij het nemen van de bestreden beslissing terwijl deze mogelijks een schending kunnen uitmaken van art.3EVRM en 6 EVRM : enerzijds het feit dat men niet mag blootgesteld worden aan een onmenselijke behandeling en anderzijds het recht op een eerlijk proces.

Dat het dan ook duidelijk moge zijn, dat indien het hoorrecht van verzoeker gerespecteerd was geweest en indien verwerende partij oog had gehad voor de problemen van verzoeker in de VS enerzijds en zijn

situatie in Nederland anderzijds, dat dan mogelijks wel degelijk een andere beslissing genomen zou kunnen geweest zijn.

Dat minstens verzoekers situatie had moeten afgewogen worden.

Dat dit in casu niet gebeurde wat een schending uitmaakt van het evenredigheidsbeginsel.

Dat tenslotte, door aan verzoeker een inreisverbod op te leggen dat de hele Schengenzone omvat, zonder enig onderzoek te doen naar de situatie van verzoeker in diezelfde Schengenzone, doch het onderzoek te beperken tot zijn situatie in België, de bestreden beslissing inreisverbod niet afdoende gemotiveerd is.

(...) “.

3.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij verzoeker een inreisverbod van twee jaar heeft opgelegd omdat hij sedert 4 maart 2013 op het Schengengrondgebied verblijft en hij er geen gekend of vast verblijfsadres heeft waardoor er een risico op onderduiken bestaat.

Verzoeker laat na aan te tonen op welke wijze de verwerende partij nog meer had kunnen motiveren. Hij toont ook niet aan dat hij enige stappen heeft ondernomen om zijn illegale verblijfssituatie op het Schengengrondgebied sedert 2013 te regulariseren.

Door de Raad van State werd reeds geoordeeld dat een mogelijke toepassing van artikel 8 EVRM de betrokken vreemdeling niet vrijstelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen, en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat hij niet in het bezit is van die documenten, dan ook geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

Hij toont evenmin aan geen gezinsleven te kunnen leiden in zijn land van herkomst.

Verzoeker verblijft illegaal op het Schengengrondgebied en uit illegaal verblijf, wat een misdrijf is conform artikel 75 van de Vreemdelingenwet, kunnen geen rechten geput worden.

Waar verzoeker een schending aanhaalt van zijn hoorrecht blijkt, zowel uit de begeleidingsfiche tot verwijdering, d.d. 08.04.2016, als uit de vragenlijst hoorrecht d.d. 11.04.2016 – in het Engels opgesteld - beide in het administratief dossier aanwezig, dat hij wel degelijk werd verhoord en hij nergens verklaard heeft geen partner in België of Nederland te hebben. Hij toont evenmin met zijn betoog aan welke andere elementen hij zou hebben kunnen aanbrengen die zouden hebben kunnen leiden tot een andere beslissing.

Verzoeker kan, conform artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet omwille van humanitaire redenen de opheffing of opschorting vragen van zijn inreisverbod.

Het eerste middel is ongegrond. “.

3.3. Uit het middel blijkt dat de verzoekende partij de bestreden beslissing bekritiseert omdat geen rekening is gehouden met haar specifieke omstandigheden bij het bepalen van de duur van het inreisverbod.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat deze is genomen in toepassing van artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) dat luidt:

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)”

In casu werd de duur van het inreisverbod bepaald op twee jaren met een identieke motivering waarom een inreisverbod wordt opgelegd met name omdat geen enkele termijn is toegestaan voor vrijwillig vertrek. Tevens wordt zowel voor de reden tot het opleggen van het inreisverbod als voor de duur ervan gesteld dat *“De betrokkene moet opgesloten worden want er bestaat een risico op onderduiken:*

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres"

Uit deze motivering blijkt dat de reden tot opsluiting gelegen is in het risico op onderduiken, wat logischerwijze voortvloeit uit het ontbreken van een gekend adres.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij een vragenlijst heeft ingevuld, wat de verwerende partij een vraag tot horen noemt, waarbij de verzoekende partij onder meer ondervraagd werd aangaande haar gezondheidstoestand. De verzoekende partij antwoordt dat zij op weg was naar Engeland om een behandeling te ondergaan voor haar tanden en keel, naast een volledig fysisch onderzoek dat zij diende te ondergaan. Voorts werd haar de vraag gesteld of zij familieleden in België had, wat niet het geval was. De verzoekende partij merkt dienaangaande terecht op dat haar nergens werd gevraagd of zij familieleden in het Schengengebied heeft, wat volgens het verzoekschrift wel het geval zou zijn nu zij stelt een relatie te hebben met een Nederlandse vrouw en haar gezinsleven zich zou afspelen in Nederland en Europa.

Daargelaten of dit correct is blijkt alleszins niet uit de bestreden beslissing dat met de specifieke omstandigheden onder meer de opgesomde reden van gezondheid in de bestreden beslissing werd rekening gehouden. Het komt de Raad voor dat quasi automatisch de duur van het inreisverbod werd bepaald op twee jaren nu eenzelfde motief is opgegeven voor de reden van het inreisverbod, de opsluiting en de duur van het inreisverbod waarbij voorbij wordt gegaan aan de medische problematiek die de verzoekende partij tijdens haar gehoor schetst en mogelijkerwijze de vraagstelling betreffende haar familieleden te beperkend is geweest en enkel België omsloot.

Het eerste lid van artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet vereist dat de verwerende partij bij het opleggen van een inreisverbod rekening houdt met de specifieke omstandigheden van de zaak, wat in casu ontbreekt (RvS 26 juni 2013, nr. 227. 898; RvS 26 juni 2013, nr. 227. 900). Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb L 24 december 2008, afl. 348s 98 e.v.). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: *"De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert" (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001,23).*

Dergelijke motivering ontbreekt.

In die mate is het middel gegrond en leidt het tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Gelet op deze vaststelling dienen de overige onderdelen van het middel niet te worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 april 2016 tot afgifte van een inreisverbod wordt vernietigd.

Artikel 2

Het beroep tot nietigverklaring wordt voor wat betreft de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 april 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig september tweeduizend zestien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN